

РЕШЕНИЕ

№ 8040

гр. София, 20.12.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, Първо отделение 5 състав,
в публично заседание на 07.12.2023 г. в следния състав:

СЪДИЯ: Владимир Николов

при участието на секретаря Мая Георгиева и при участието на прокурора Моника Малинова, като разгледа дело номер **8801** по описа за **2023** година докладвано от съдията, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 156 – 161 от ДОПК.

Образувано е по жалба на „Мебелина“ ООД, ЕИК:[ЕИК], със седалище и адрес на управление: [населено място], [улица], срещу Ревизионен акт /РА/ № Р-22221022005584-091-001/26.05.2023 година, изменен и потвърден с Решение № 1128/11.08.2023 г. на директора на Дирекция ОДОП -С..

В жалбата се излагат съображения, че обжалвания ревизионен акт /РА/ е незаконосъобразен, поради неправилно прилагане на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила. Сочи, че е нормална практика, несъбираемо вземане да бъде отписано, като няма доказателства за предоставяне на стока на собствениците вместо изпълнение. Излага съображения за липсата на осъществени доставки на стоки, поради което неправилно е начислен ДДС. По същество се иска от съда постановяването на съдебно решение, с което атакувания РА, бъде отменен.

Ответникът - директора на Дирекция „Обжалване и данъчно - осигурителна практика”, чрез процесуалния си представител счита жалбата за неоснователна. Претендира юрисконсултско възнаграждение.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност на жалбата

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД след като обсъди доводите на страните и прецени представените по делото доказателства, приема за установено от фактическа

страна следното:

Със заповед за възлагане на ревизия (ЗВР) № Р-22221022005584-020-001 от 24. 10. 2022 г., връчена на 02. 11. 2022 г., изменена със ЗВР № Р-22221022005584-020-002 / 26. 01. 2023 г., издадени от К. М. на длъжност началник сектор „Ревизии“ (оправомощена със Заповед № РД-01-128 / 18. 02. 2020 г. на директора на ТД на НАП С.), е възложено извършването на ревизия на „Мебелина“ ООД, за определяне задълженията на дружеството за корпоративен данък за периода 01. 01. 2021 г. – 31. 12. 2021 г. и по ЗДДС за периода 01. 01. 2021 г. - 31. 08. 2022 г. Ревизията е следвало да завърши до 31. 03. 2023 г.

Резултатите от ревизията са обективирани в Ревизионен доклад № Р-22221022005584-092-001 / 06. 04. 2023 г.

В срока по чл. 117, ал. 5 от ДОПК не са постъпили писмени възражения.

Ревизията е приключила с Ревизионен акт /РА/ № Р-22221022005584-091-001 / 26. 05. 2023 г., издаден от органа възложил ревизията и ръководителя на ревизията, като е връчен на 05. 06. 2023 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-03-1875 / 13. 06. 2023 г., е оспорен РА по административен ред.

С решение № 1128 / 11. 08. 2023 г. на директора на Дирекция „ОДОП“, оспорения РА е изменен и потвърден. Решението е връчено на 14. 08. 2023 г. на електронен адрес.

С жалба вх. № 53-04-622 / 23. 08. 2023 г. по описа на ответника, издадения РА е оспорен и по съдебен ред.

С оспорения в настоящото дело Ревизионен акт № Р-22221022005584-091-001 / 14. 04. 2022 г., издаден от органи по приходите при ТД на НАП С., е доначислен ДДС в размер на 158 159,31 лв. и е отказано право на данъчен кредит в размер на 174,31 лв., както и са установени задължения за корпоративен данък в размер на 79 079, 65 лв. За невнесените в срок задължения са начислени лихви за забав общо в размер на 30 735,02 лв. С Решение № 1128 / 11. 08. 2023 г. на директора на Дирекция „ОДОП“ – С., е изменен горепосочения РА, като установените задължения по ЗДДС в размер на 158 159,31 лв. ги е определил в размер на 131 799,43 лв., ведно със съответните лихви и е потвърдил акта в останалата оспорена част.

При така установените факти, АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С. - ГРАД обосновава следните правни изводи:

Обжалва се в срок , подлежащ на обжалване ревизионен акт, от надлежна страна, за която е налице и интерес от обжалването, поради което жалбата е процесуално допустима.

Разгледана по същество жалбата е НЕОСНОВАТЕЛНА по следните съображения:

Обжалваният ревизионен акт, е издаден от компетентен орган в кръга на определените му в закона правомощия. Видно е, че РА е подписан с електронен подпис, като по делото са представени доказателства за наличието на квалифициран електронен подпис на ревизиращия екип, поради което не са налице основания за прогласяване на нищожност на РА.

При издаването му не е допуснато твърдяното от жалбоподателя нарушение на материалния закон и съществено нарушение на административнопроизводствените правила.

В хода на ревизията, по данни от счетоводните регистри на дружеството е установено, че по сметка 499 - Други кредитори, по която са отразени задължения към съдружниците, са формирани обороти за периода от 2011 г. до 2021 г. общо в размер на 790 796,55 лв. На 31.12.2021 г. сметка 499 е дебитирана с кредита на сметка 611 -

Незавършено производство/Разходи за дейността, с посочената сума и към края на 2021 г. е с нулево салдо. Стойността на незавършеното производство е намалена със същата сума.

При тези данни с оспорения РА е прието, че задълженията към съдружниците са погасени, но не с парични средства, а им е предоставена продукцията и/или материали. Установено е също така, че със сумата от 790 796,55 лв. не е увеличен счетоводния финансов резултат за годината, нито е начислен дължимия ДДС за предоставените на съдружниците продукцията и/или материали.

Прието е, че отчетените разходи по сметка 611 в размер на 790 796,55 лв. не следва да бъдат признати за данъчни цели и на основание чл. 26, т. 11 от ЗКПО е увеличен декларираният счетоводен финансов резултат за годината. Вследствие на корекцията, в частта по ЗКПО, е определен данъчен финансов резултат - печалба 79 546,30 лв. при деклариран резултат - печалба 1 749,75 лв. Съответно е определен допълнително корпоративен данък в размер на 79 079,65 лв. и лихви в размер на 7 704,45 лв.

В частта на облагането по ЗДДС е прието, че на 31.12.2021 г. е извършено прехвърляне право на собственост върху стоки на стойност 790 796,55 лв., поради което е налице доставка по смисъла на чл. 6 от ЗДДС, която е облагаема съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС и е с място на изпълнение на територията на страната. На основание чл. 86, ал. 2 от ЗДДС за м. 12.2021 г. е доначислен данък в размер на 158 159,31 лв.

Също така е установено, че през м. 03.2022 г. жалбоподателят е ползвал право на приспадане на данъчен кредит в завишен размер по фактура №[ЕГН]/09.03.2022 г., издадена от „Либхер“ ЕООД, ЕИК[ЕИК]. Фактурата е на стойност 4 357,57 лв. и начислен ДДС в размер на 871,51 лв. Жалбоподателят е упражнил право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 045,82 лв. На основание чл. 71, т. 1 от ЗДДС е отказано право на приспадане на кредит в размер на 174,31 лв.

От страна на жалбоподателят се твърди, че незаконосъобразно е извършена корекция на счетоводния финансов резултат за 2021 г. и неправилно е приложена разпоредбата на чл. 26, т. 11 от ЗКПО. Сочи, че сумите, намерили отражение по сметка 499 представляват предоставени на дружеството парични средства от съдружниците, които за периода от 2011 г. до 2021 г. са в общ размер на 790 796,55 лв. излага съображения че задълженията са възникнали за периода от 2011 г. до 2018 г. /вкл./ и са с изтекъл давностен срок от 5 години към края на 2021 г., поради което са отписани от пасивите на предприятието.

Оспорва извода на органите по приходите, че дружеството е погасило задълженията към съдружниците, като са им предоставени продукцията и материали на стойност 790 796,55 лв., вместо парични средства.

От своя страна, при обжалването по административен ред, решаващия орган е приел, за безспорно, че по счетоводни данни за периода от 2011 г. до 2021 г. на „Мебелина“ ООД са предоставени парични средства от съдружниците общо в размер на 790 796,55 лв., като същите не са възстановени. Не е спорно също така, че към 31.12.2021 г. тези задължения на дружеството са отписани, като резултатът от тази операция е отразен по дебита на сметка 499 и по кредита на сметка 611. По този начин задълженията към съдружниците счетоводно са представени като погасени, без да е извършено ефективно плащане от страна на ревизираното дружество и без да е предоставена продукцията, според твърденията на жалбоподателя.

Прието е от страна на директора на Дирекция „ОДОП“, че така извършеното счетоводно отразяване, не води до извод за осчетоводен разход за годината в размер

на 790 796,55 лв., който попада в приложното поле на чл. 26, т. 11 от ЗКПО и правилата за формиране на данъчни постоянни разлики във връзка с непризнаване на разходи за данъчни цели.

В същото време, извършеното осчетоводяване има за последица отписване на задълженията на дружеството към съдружниците, без същевременно да има ефективно погасяване на същите и без да бъде признат приход, подлежащ на облагане с корпоративен данък. Чрез взетата счетоводна операция на 31.12.2021 г. е отписано задължение към съдружниците вместо плащане, като същевременно е изписана продукцията, която би следвало да формира приходи от продажби за дружеството, в същия размер, но такъв не е отчетен.

При така установеното, макар и по мотиви различни от тези изложени в оспорения РА, директора на Дирекция „ОДОП“ е потвърдил същия в частта на установените задължения за корпоративен данък и съответните лихви за забава.

По отношение на начисления ДДС е приел, че след като на 31. 12. 2021 г. е отразено намаляване на продукцията, след тази дата, същата няма да бъде реализирана и няма да бъде предмет на облагаеми доставки. Налице е осчетоводена сделка „даване вместо изпълнение“ за погасяване дълга на дружеството към съдружниците. В резултат на тази сделка „Мебелина“ ООД е намалило своите собствени запаси от продукцията срещу задължението към съдружниците, като цената на сделката е размерът на задължението. Дължимият данък не е начислен от жалбоподателя, с което са нарушени разпоредбите на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС. В същото време е прието, предвид разпоредбата на чл. 67, ал. 2 от ЗДДС, че данъкът е включен в стойността на осчетоводената сделка и е в размер на 131 799,43 лв., като в тази посока е изменен и издадения РА.

Съдът намира така изложените коригиращи мотиви от страна на решаващия орган, с които е изменил и потвърдил оспорения РА за правилни и законосъобразни.

Съгласно чл. 78 от ЗКПО, при определяне на данъчния финансов резултат счетоводният финансов резултат се коригира със сумата на приходите и разходите, които е следвало да бъдат отчетени през текущата година съгласно изискванията на нормативен акт, но не са отчетени от данъчно задълженото лице. Когато впоследствие във връзка със стопанска операция по изречение първо бъдат отчетени счетоводни приходи и разходи, последните не се признават за данъчни цели.

След като са налице доказателства (тези факти не се оспорват от жалбоподателя) за счетоводно отписване на задължения за връщане на парични средства на съдружниците и същевременно счетоводно е изписана/отписвана продукцията към 31.12.2021 г., от чиято продажба е могло предприятието да получи изгода, е следвало да бъде отчетен и приход.

Както правилно сочи и решаващия орган в Национален счетоводен стандарт 18, приложение Г, т. 2 – „Отписани задължения“, изрично се сочи, че приходът се признава при изтичане на давностния срок или при наличие на други основания за отписване на задълженията.

След като тези задължения са отписани поради изтекла давност, следва да се отчете приход от тази стопанска операция, която се отразява върху счетоводния финансов резултат за съответния период.

В случая задълженията на дружеството към съдружниците, видно от взетата счетоводна операция, са погасени вместо с плащане с намаляване наличностите на продукцията и незавършеното производство. Това е довело до възникване на „разходи“

- намаление на запасите от продукцията срещу които не са осчетоводени съответните приходи. Материалните запаси са част от активите на предприятието и са предназначени за използване в дейността или за продажба.

Безспорно е, че такова изписване на продукцията /по кредита на сметка 611, както е направено/ от имуществото на жалбоподателя следва да кореспондира с отчитане на счетоводни приходи от продажби, каквито в настоящия случай не са декларирани.

Доколкото това не е сторено, то декларираният счетоводен финансов резултат следва да бъде коригиран именно по реда на чл. 78 от ЗКПО, както правилно е посочил решаващия орган.

Съдът намира, че оспорения РА е законосъобразен и в частта на доначисления ДДС, в размера определен с решението на директора на Дирекция „ОДОП“.

Съобразно горните мотиви, в частта по ЗКПО и извършеното от самия жалбоподател счетоводно отписване на готова продукция, за която не се спори, че е ползван данъчен кредит при покупката им, следва да бъде доначислен ДДС.

Съгласно чл. 12, ал. 1 от ЗДДС, облагаема доставка е всяка доставка на стока или услуга по смисъла на чл. 6 и 9, когато е извършена от данъчно задължено лице по този закон и е с място на изпълнение на територията на страната, както и доставката, облагаема с нулева ставка, извършена от данъчно задължено лице, освен в случаите, в които този закон предвижда друго.

Правилно от страна на ревизиращия екип е определено данъчното събитие, а именно датата, на която счетоводно е отразено намаляване на продукцията - 31.12.2021 г., след която дата, същата няма да бъде реализирана и няма да бъде предмет на облагаеми доставки. Налице е осчетоводена сделка „даване вместо изпълнение“ за погасяване дълга на дружеството към съдружниците. В резултат на тази сделка жалбоподателят е намалил своите собствени запаси от продукцията срещу задължението към съдружниците, като цената на сделката е размерът на задължението.

Дължимият данък не е начислен от „Мебелина“ ООД, с което са нарушени разпоредбите на чл. 86, ал. 1 от ЗДДС, поради което правилно същият е определен с оспорения РА и само изменен размера от директора на Дирекция „ОДОП“, доколкото е приел, че данъкът е включен в стойността на осчетоводената сделка и е в размер на 131 799,43 лв.

По отношение на ползваното право на приспадане на данъчен кредит в по-голям размер от начисления ДДС във фактура №[ЕГН]/09.03.2022 г., издадена от „Либхер“ ЕООД, ЕИК[ЕИК], жалбоподателят не сочи конкретни аргументи, като жалбата му също е неоснователна.

Безспорно е установено в хода на ревизията, че фактурата е на стойност 4 357,57 лв. и начислен ДДС в размер на 871,51 лв. В същото време жалбоподателят е упражнил право на приспадане на данъчен кредит в размер на 1 045.82 лв.

Поради деклариране на покупна фактура със завишена стойност, съответно по-голям от посочения във фактурата размер на данъка, на основание чл. 68, ал. 1, т. 1 и ал. 2 във връзка с чл. 71, т. 1 от ЗДДС на „Мебелина“ ООД правилно е отказано право на приспадане на данъчен кредит до завишения размер - 174,31 лв.

За неправомерно ползвания данъчен кредит през м 03.2022 г. в размер на 174,31 лв. и невнесения в срок деклариран данък в размер на 464,51 лв., законосъобразно е и начислена лихва в размер на 58,77 лв., поради което жалбата в тази си част е неоснователна.

Предвид изложеното, настоящият съдебен състав на АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД С.-ГРАД приема, че обжалвания ревизионен акт, е издаден от компетентен орган и в съответната форма, като са спазени процесуалните и материалноправните разпоредби по издаването му и не страда от пороци обуславящи неговата отмяна.

При този изход на спора, на основание чл. 161, ал. 1 от ДОПК, ще следва жалбоподателят да заплати на ответника юрисконсултско възнаграждение, каквото е своевременно поискано, определено съобразно чл. 7, ал. 2, т. 5 от Наредба № 1 / 09. 07. 2004 г. за минималните размери на адвокатските възнаграждения.

Така мотивиран, Административен съд София-град, I-во отделение – 5 състав:

РЕШИ:

ОТХВЪРЛЯ ЖАЛБАТА на „Мебелина“ ООД, [населено място], срещу Ревизионен акт № Р-22221022005584-091-001/26.05.2023 година, изменен и потвърден с Решение № 1128/11.08.2023 г. на директора на Дирекция ОДОП –С., с който е доначислен корпоративен в размер на 79 079,65, доначислен е ДДС в размер на 131 799,43 лв., отказано е право на данъчен кредит в размер на 174,31 лв. и са начислени лихви за забава.

ОСЪЖДА „Мебелина“ ООД, [населено място], [улица], ЕИК:[ЕИК], да заплати на Дирекция „Обжалване и данъчно-осигурителна практика” – С., юрисконсултско възнаграждение в размер на 14 321 (четиринадесет хиляди триста двадесет и един) лева.

РЕШЕНИЕТО подлежи на обжалване с касационна жалба пред Върховен административен съд на Република България, в 14-дневен срок от съобщението.

СЪДИЯ: